

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Nicolai Cavssini Trecensis E Societate Iesv, De Eloqventia
Sacra Et Hvmana**

Caussin, Nicolas

Coloniae Agrippinae, 1626

Loci Commvnes Præcipvarvm Figvrarum Ciceronis indicati.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-68724](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-68724)

LOCI COMMUNES

PRÆCIPVARVM FIGVRARVM Ciceronis indicati.

Apostrophe.

Pro domo, num. 104. O Dij Immortales (vos enim hæc audire cupio) P. Clodius vestra sacra curat, &c. ad num. 112.

Pro Ligarij, num. 9. Quid enim Tubero tuus ille districtus in acie Pharsalica gladius agebat? &c.

Pro Caelio, num. 59. Proh Dij immortales! cur interdum, &c.

Secunda Tuscul. n. 29. Concludunt rationibus Stoici, cur non sit malum, quasi de verbo, non de re laboraretur. Quid me decipis, Zeno? nam cum id, quod mihi horribile videtur, &c.

Sexta Verrina, num. 79. Te nunc P. Scipio, te, inquam, lectissimum, ornatissimumque adolefcentem appello; &c.

Pro domo, nu. 3. ubi alloquitur Clodium. Ac primum illud à te, homine vesano, &c.

Prima Catil. initio. Quousque tandem, &c.

In Pisonem, initio. Iamne vides, bellua, &c.

Pro Quintio, nu. 91. Nunc causa perorata, res ipsa, & periculi magnitudo, &c.

Pro Marcell. num. 2. Ergo & mihi meæ pristina vitæ, &c.

Pro Murana, num. 3. A quo tandem M. Cato, est æquius, &c. Et ibidem; n. 7. Ego Serui Sulpici, me in petitione tua, &c.

Pro Ligarij, n. 2. Habes igitur, Tubero, quod est, &c.

Puteherrima 14. Philipp. nu. 32. Vos verò patria natos iudico, &c.

Verrina tertia, nu. 47. Potestne tibi vlla spes salutis commoda ostendi, &c.

Verrina sexta, n. 18. Ecquis pudor est, Verres; &c.

Allegoria.

Pro Roscio Amerino, nu. 89. & 90. Te pugna Cænensis, &c. Nihil enim mali est, &c. Pro Cluent. nu. 72. Guttam aspergit haic Bulbo, &c. (dus, &c.

In Pisonem, num. 20. Neque tam fui timidus, &c. Pro domo, n. 12. Quid, si virumque fuit, &c. Pro domo, num. 27. Desinant, desinant homines iisdem machinis, &c.

Pro Plancio, nu. 94. An cum videam nauem secundis ventis, &c. Et ibid. nu. 95. Nunc venio ad illud extremum, &c.

Pro Sextio, num. 71. Exierunt malis omnibus, atque execrationibus duo vulcurij paludati, &c.

Pro Caelio num. 51. Sed quoniam emeris se iam è vadis, &c. Et ibidem, nu. 67. Prægestit animus iam videre primum, &c.

Concessiones.

Pro Flacco, num. 96. Litemus igitur Lentulo, parentemus Cethego, &c.

Pro Quintio, nu. 56. Verum, quoniam tu id tibi arrogas, & concedi postulas, concedamus.

Pro Roscio Amer. num. 8. Si præter, &c. Non recusamus, quin illorum libidini Sexti Roscij vita dedatur.

Pro Marcello num. 23. Sed tamen, cum & augeamus sanè suspicionem tuam, &c.

Pro Ligatio, num. 36. Sed ierit ad bellum, dissenserit, &c.

Pro Deiot. n. 30. Esto, concedatur, hæc quoque acerbatis, &c.

Verrina 3. n. 13. Confringat iste sanè vi sua, &c. (liquis, &c.

Verrina 5. nu. 28. Verum esto, reperietur a-

Verrina 5. n. 219. Verum hoc quoque vobis remitto, negligite, &c.

Verrina sexta, nu. 19. Verum, fac te impetrauisse, fac, &c. quid, &c.

Ultima Verr. num. 4. Hæc eadem nunc ab illis.

illis defensionis ratio, &c.

Pro Cluent. nu. 13. Verum esto, condemnat Popilium Gellius, &c.

Ibidem, nu. 14. 6. Ut tibi concedam hoc indignum esse, &c.

Climaces.

Pro Quinctio, nu. 95. Miserum est exturbari fortunis omnibus, miserius est, &c.

Ultima Verrina, num. 169. Facinus est vinciri ciuem Romanum, scelus, &c.

Corrections sententia.

Prima Catil. n. 22. Quanquam quid loquor, &c.

Prima Catil. n. 24. Quanquam quid ego te inuitem, &c.

Pro Ligar. nu. 24. Quaero, quid facturi fuissetis, &c.

Pro Rege Deiotaro, nu. 26. Quis prudentior: quanquam Deiotarum, &c.

Philippica 14. n. 22. Nunquam enim in civili bello supplicatio decreta est; decretam dico, &c.

Pro Rabir. n. 27. Sed quid ego de ijs omnibus, qui, &c.

Ultima Verrina, nu. 108. Sed quid ego hospitij iura in hac, &c.

Comparationes.

Pro Fonteio, n. 3. vsque ad 6. Est in eadem prouincia, &c.

Pro Quinctio, nu. 93. Non comparat se tecum, &c.

Pro Rosc. Amer. n. 13. Accusant ij, qui hunc ipsum, &c.

Pulcherrimè pro Rosc. Amerino, nu. 88. Restat, Iudices, ut hoc dubitemus, uter, &c.

Pro Rosc. Amer. nu. 118. ad n. 120. Num iste discipulus magistro, &c.

Pro Comædo, nu. 20. Oro, atque obsecro vos, qui nostis, &c.

Pro Deiot. num. 31. O tempora? o mores? Cn. Domitius ille, &c.

Pro Comædo num. 7. Quid est, quod negligenter scribamus aduersaria, &c.

Ultima Verr. n. 124. vestros quondam nautas contra Carthaginem, &c. At nunc, &c.

Verr. n. 35. Ac vide quantum inter futurum sit, inter meam, tuamque accusationem, &c.

Verrina 1. n. 61. At vide quid differat inter meam opinionem, ac tuam, &c.

Pro Marcello, num. 5. Soleo saepe ante oculos ponere, &c. ybi fit comparatio Calaris cum cæteris.

Ibidem comparantur victoriae alia cum victorijs Cæsaris, num. 8. Domuisti gentes immanitate barbaras, &c.

Ibidem, num. 9. Itaque C. Cæsar, bellicæ tuæ laudes, &c. At verò, cum aliquid, &c.

Ultima Verr. n. 114. Nihil addi iam videtur, Iudices, &c.

Pro Deiot. n. 12. Ignosce Cæsar, si eius auctoritati, &c.

Cæsaris cum Pompeio, pro Marcello, n. 17. Vidimus tuam victoriam, &c.

Gladiura vagina vacuum in vrbe non vidimus, &c.

Pro Murgena, n. 22. Sed, ut hoc omisso, &c. Vigilas tu de nocte, &c. Ille, ut eò, quo interdicit, &c.

In Pisonem: comparat se Cicero cum Pisonem, n. 2. vsque ad n. 9. Is mihi etiam gloriabitur, &c.

Philipp. 14. n. 9. Quæ enim in vrbe tam immanis, &c.

Pro Rabir. perd. reo, num. 11. Quamobrem vter nostrum tandem, Labiene, &c. ybi Cicero comparat se cum Labieno.

Ultimo paradoxo sub finem. O Dij immortales, non intelligunt, &c. Caput ille ex suis, &c. Ergo centena, &c. illi aurata recta, &c.

Sexta Verr. n. 115. Nemo fere vestrum est, quin, &c.

Ultima Verr. n. 109. Catenas habebat hospes tuus, &c.

Pro Cluentio, numero 194. Quid conferam, Syllam cum Iunio, &c. Philip. 4. n. 15. 16. 17. Nam, quod se similem, &c.

Tertia Catilin. num. 24. ad n. 26. Etenim recordamini Quirit. &c.

Pro Sylla n. 72. ad 76. Agedum, conferre nunc cum illius vita, vitam P. Syllæ, &c.

Coniicia, seu Epiplezes.

Pro Cæcina n. 14. Quam personam iam ex quotidiana cognoscitis vita, &c.

Pro Deiot. nu. 21. Dij te perdant fugitiue: ita non modo, &c.

Ibidem nu. 26. Quæ erux huic fugitiuo potest satis supplicij afferre, &c.

2. Verr. n. 2. Adduxi enim hominem, in quo, &c. depopulatorem ærii, vexatorem Asiæ, &c.

Ibidem n. 7. Nunc homo audacissimus, atque amentissimus, &c.

Ibidem n. 15. Quæ cum ita sint, iste homo amens, ac perditus, &c.

Verrina 3. num. 6. De impudentia singulari.

lari quod adest, quod, &c.

Ibidem n. 42. Quid hoc homine faciatis? Aut ad aquam spem, &c.

Ibidem n. 113. Homo importunissime, cur tantam iniuriam, &c.

Paradoxo 4. Nunquamne homo amentissime te circūspicies. Nunquamne quid facias, &c.

Verr. 4. n. 40. Quid huic homini faciatis? &c.

4. Verr. vltima pa. An ab hac eius infamia, nequitia, &c.

5. Verr. num. 5. Ego in vno homine omnia vitia, &c.

Ibidem num. 23. Verris mores improbos, &c.

Ibidem nu. 41. Quibus rebus id assequutus es? &c.

Ibidem nu. 65. Hæc tu omnium mortalium profligatiss. &c.

In Pisonem num. 19. Ego istius pecudis, ac putidæ carnis, &c.

Sexta Verrina nu. 47. Quid hoc est? quod hoc monstrum, &c.

Ibidem nu. 75. Hæc cum istis sacrorum omnium hostis, &c.

Ibidem nu. 112. Quæ deprecatio est? itur ei reliqua, &c.

Ibidem n. 148. Theomastus quidam, homo ridicule, &c.

Pro Cluentio nu. 182. Mulier iam non morbo, sed scelere furiosa, &cætera.

Ibidem nu. 67. Sicut ab homine ad excogitandum acutissimo, ad audiendum impudentissimo, &c.

1. Catil. n. 13. 14. & 15. Conuiciatur Catiling. Nemo qui te non oderit, &c.

Ibidem n. 25. & 26. Ad hanc te amentiam natura peperit, &c.

2. Catil. num. 7. ad 10. Quid enim mali, aut sceleris, &c.

Deprecationes.

Pro Deiotaro nu. 8. Quamobrem hoc nos primum metu, &c.

Pro Quinct. n. 97. Næuij lachrymans manum apprehendit, &c.

2. Verr. nu. 43. Cui loco, per Deos immortales, &c.

Pro Marcell. num. 33. Quare omnes te, qui hæc salua esse volumus, & hortamur, & obsecramus, vt, &cætera.

Distributiones.

Pro Manilia iactio, Itaque neque hic locus, &c.

Ibidem num. 6. Primum mihi videtur de

genere belli, &c.

Ibidem n. 36. Ac primum, quanta innocentia debent esse Imp. &c.

Initium orationis pro Quinctio nu. 1. Quæ res in ciuitatem dua, &c.

Pro Roscio Amerino num. 35. Tres sunt res, quantum ego, &c.

1. Verr. nu. 27. Cognosce ex me, quoniam hoc primum, &c.

Pro Cælio n. 2. Atratinus habet excusationem, vel pietatis, vel necessitatis, &c.

Pro Muræna nu. 12. Meruisse verò stipendia in eo bello, &c.

De Prouincijs Consularibus n. 43. Terror iniectus Cæsari de eius actis, &c.

Ibidem num. vltimo. Si dignitas agitur Cæsaris, &c.

Pro Milone nu. 2. Profectò nec iustitiæ suæ putarer esse, &c. Nec sapientiæ, &c.

Dubitationes.

Pro Quinctio, n. 56. Quo te nomine appellemus? Improbum? &c.

Ibidem, nu. 94. Quid agendum est? qui Deus appellandus est? &c.

Ibidem, nu. 57. Quid ergo est? vereor me hercule, ne aut, &c.

Sexta Verr. initio. Venio nunc ad istius, quemadmodum ipse appellat, studium, vt amici eius morbum, &c. Ego quo nomine appellem nescio, &c.

Pro Rosc. Amer. n. 29. Quid primum querat? vnde potissimum, &c.

Secunda Verr. n. 32. Nunc ego, Iudices, iam vos consulò, quid mihi, &c.

Sexta Verr. nu. 88. Est crudelitatis, quod, &c. Illud verò quid sit, iam non queo dicere: quo nomine appellem nescio, &c.

Vltima Verr. n. 2. Quid agam, Iudices: quo accusationis meæ, &c.

Pro Cluentio, num. 4. Equidem, quod ad me attinet, quò me veritam nescio, &c.

Exemplorum usus.

Pro Deiotaro, n. 31. O tempora! o mores! Cn. Domitius, &c.

Ibidem, n. 36. Etenim si Antiochus magnus &c.

Pro Rabirio perd. reo, nu. 20. ad 22. De te ipso, Labiene, quæro, &c.

Ibidem, n. 21. Cum ad arma Consules ex S. C. vocauissent, &c.

Ibidem, n. 24. At C. Decianus, de quo tu sæpe commemoras, &c.

Ibidem, n. 26. Huic quidem afferet aliquā deprecationem periculi, &c.

Ibidem, n. 27. Quid de illis honestissimis viris, &c.

Secunda Verr. num. 51. Fac tibi paternæ legis Acilia veniat in mentem, &c.

Te Pater Aeneas, & avunculus excitet Hor.

Paradoxum 1. plenum exemplis. Neque ego unquam illum bona perdidisse dicam, &c.

Paradoxo 2. Nec verò ego M. Regulum ærumnosum, &c.

Paradoxo penultimo. Quid enim censes, si L. Mummius alicquem istorum videret, &c.

Epiphonemata, & exclamationes.

Pro Rosc. Amerin. n. 82. Vereor, ne aut molestus sim vobis, &c. Virgilius,

Tanta molis erat Romanam condere gentem.

Virg. 3. Aeneid. vers. 55.

— Quid non mortalia pectora cogis

Auri sacra fames?

Idem 10. Aeneidos, versu 501. vsque ad 505.

Nesciamens hominum sati, sorti que futura,
&c.

Cicero pro Sext. n. 93. O Dij Immortales, quemnam ostenditis, &c.

Pro Fab. Postu. n. 37. Nunc verò quid agitur, &c.

Philipp. 10. nu. 8. Ospectaculum illud, non modo, &c.

Ibidem, n. 18. Quæ (malum) est ista ratio, &c.

Ibidem, nu. 11. Quæ tempestas, Dij immortales, &c.

Philipp. 3. n. 8. O ciuem natum Reip. memorem, &c.

Pro Sext. n. 27. O diem illum, Iudices, finitum Senatui, &c.

Secunda Catil. n. 10. Hunc verò, si sui fuerint, &c. O nos beatos! ò temp. fortunatum! ò præclaram laudem, &c.

Pro Milone n. 95. O frustra, inquit, susceperis mei labores! &c.

Pro Sylla, n. 91. O miserum, & infelicem illum diem, quo, &c.

Pro lege Manil. nu. 33. Proh Dij immortales! tantamne vnus hominis, &c.

Quinta Verr. nu. 176. Quid enim est reliquum, nisi, vri fateare, &c. O consuetudo, &c.

Sexta Verr. num. 8. Sed quid ego tam vehementer inuochor? &c. O Dij immortales, &c.

Vltima Verr. nu. 122. Per Deos immortales, Iudices, quo tandem animo sedetis?

Execrationes.

Pro Deiotaro, n. 21. Dij te peidant, fugitiue, &c.

Ibidem, num. 26. quæ crux huic fugitio potest, &c.

Philippica 6. n. 12. Igitur est parronus L. Antonius, malam quidem illi pestem, &c.

Philippica 13. nu. 22. O Spartace: quem enim te potius appellem?

Ibidem, n. 48. Quin tu abis in malam pestem, malumque cruciatum.

Virgilius 2. Aeneid. vers. 24.

O patria, ò diuum decus Ilium, &c.

— inelyta bello

Mœnia Davidanidum quater, &c.

Cic. pro Flacco in peroratione, n. 102. 103.

O nox illa, &c.

Verrina 5. n. 137. Proh Deum, hominumque fidem, &c.

Verrina 6. nu. 146. O rem ridiculam! ò desertum hominem, &c.

Pro Rosc. Amerin. nu. 146. Per Deos immortales, quæ ista crudelitas.

Pro Rosc. Amer. n. 77. O Dij immortales, rem miseram, & calamitosam! &c.

Fictiones.

Verrina prima, n. 20. Si tibi Q. Cæcili, hoc Siculi dicerent, &c.

Pro Ligari. nu. 14. Si cum hoc domi faceremus, quod & fecimus, &c.

Verrina 6. n. 69. & 70. Hoc loco, Q. Catule te appello, &c.

Vltima Verrina, n. 78. Quid si aufugisset? si vincula rupisset? &c. (ceret, &c.)

Ibidem, n. 137. Hæc tibi si tuus parens dicit, &c.

Ibidem n. 148. Si quis Rex, si qua ciuitas execrerarum gentium, &c.

Ibidem, num. 149. Si hæc apud Scythas dicerem, &c.

Ibidem, nu. 167. Tolle hanc spem, tolle hoc præsidium, &c.

Pro Cæcinnæ, nu. 1. Si quantum in agro locisque desertis, &c.

Ibidem, n. 2. Si causa more, inflituroque omnium defendatur, &c.

Ibidem, n. 5. Si mihi esset vnus A. Cæcinnæ causa agenda, &c.

Pro Cæcinnæ, n. 35. Si Cæcinnæ eum in fundo esset, &c.

Pro Lege Manilia, n. 50. Quod si Roma
V u 3 Cn.

Cn. Pompeius, &c.
 Pro domo sua ad Pont. n. 133. Quid diceret,
 nefanda, & perniciofa labes, &c.
 Catil. 4. n. 12. Etenim quaero, si quis pater-
 familias, &c.
 Pro domo sua ad pont. n. 139. Quae si omnia,
 &c.
 Pro Sext. n. 81. Hic quaero, Iudices, si illo die
 gens ista, &c.
 Pro Milone, n. 55. Si haec non gesta audire-
 tis, sed picta videretis, &c.
 Ibidem, num. 78. Quamobrem si cruentum
 gladium tenens, &c.
 Ibidem, n. 8. Quin sic attendite Iudices, &c.
 fingite igitur cogitatione imaginem, &c. Quid
 vultu existimauiſtis, &c.

Hypotyposes.

Verrina septima, nu. 160. Ipse inflamma-
 tus scelere, ac furore, &c.
 Pro Rosc. Amer. nu. 98. Nonne vobis haec,
 quae audistis, cernere oculis videmini, &c.
 Pro Rosc. Amer. nu. 23. 24. Interea, &c.
 Ibidem, n. 97. & 98. Etiamne in tam per-
 spicuis rebus, &c.
 Verrina tertia, nu. 141. Isti color immutatus
 est vultus, oratio, &c.
 Ultima Verr. nu. 26. 27. 28. 29. Iterum pri-
 mum laborem, &c.
 Pro Cluent. Iudicij corrupti vi se fraudem,
 a n. 71. ad 77. Capit hoc consilium, &c.
 Prima Catilin. n. 20. Quid est, Catilina? ec-
 quid attendis, &c.
 Secunda Catil. n. 2. Iacet iste nunc prostra-
 tus, & retorquet oculos, &c.
 In Pisonem, n. 25. Erant illi compta capilli,
 & madentes cinnorum fimbriae, &c.
 Secunda Catilin. n. 3. Hos quos video vo-
 litare in foro, &c.
 Tertia Catilin. num. 13. Ac mihi quidem,
 Quirites, cum illa cert. &c.
 In Pisonem, nu. 4. 43. ad 78. An ego, &c.
 Sui reditus in Pisonem, num. 51. ad 53. Redi-
 tus Pisonis, a 53. ad 56.

Ironia.

Sextra Verrina, n. 86. Virgis iste caederet sine
 causa, &c.
 Ultima Verr. n. 11. & 12. Quid hoc loco po-
 tes dicere, &c.
 Prima Catilin. n. 23. Ac sic mihi inimico, vt
 praedicas, &c.
 Ibidem, nu. 28. Praeclaram vero populo
 Romano referis gratiam, &c.

Secunda Catil. nu. 12. Homo enim videli-
 cet timidus, & permodestus, &c.
 Pro Milon. n. 92. Excitate, excitate cum ab
 inferis, &c.
 Pro Ligario, num. 26. Sed vide, quaeso,
 C. Caesar, constantiam ornatissimi viri, &c.
 Pro Deiot. n. 16. At, credo, haec homo in-
 consultus, & temerarius non videbat, &c.
 Ibidem num. 33. Blefamius, tyrannum Cae-
 sare m scriberet? &c. & num. 34. Nam de statu
 quis quaeritur, &c.
 Philipp. 14. nu. 7. Graeae vero nostrae Dij
 immortalibus gratulationes erunt, &c.

Occupationes, seu prolepses.

Pro Rosc. Amerino, nu. 5. Forsitan quaeratis,
 qui iste terror sit, &c.
 Verrina prima n. 47. Esto ipse nihil est, ni-
 hil potest, &c.
 Ibidem, n. 48. Deinde, vt opinor, habet Al-
 lienum, hunc tamen a subfellijs, &c.
 Pro Arch. n. 20. Ac ne quis a nobis hoc ita,
 &c.
 Ibidem nu. 3. Sed ne cui vestrum mirum
 esse videatur, &c.
 Ibidem nu. 9. At domicilium Romae non
 habuit is, &c.
 Ibidem, n. 12. Quares a nobis Gracche,
 cur tantoperè, &c.
 Ibidem, n. 15. Quaret quispiam, quid? illi
 ipsi, &c.
 Ibidem nu. 23. Nam si quis minorem glo-
 riae fructum, &c.
 Pro Marcello, n. 22. At si tui nihil cogitant
 sceleris, cauendum est, &c.
 Pro Ligario, n. 20. Reprehendendo igitur?
 Minime vero, &c.
 Pro Deiot. n. 16. At, credo, haec homo in-
 consultus, &c.
 Ibidem, n. 33. At quam acutè collecta cri-
 mina? Blefamius, &c.
 Philipp. 14. n. 13. Tu igitur ipse de te; dix-
 rit quispiam, &c.
 Pro Rabir. perd. reo, n. 23. At fuit vester
 patruus, &c.
 Verrin. 3. n. 118. At per Deos immortales,
 quid est, &c.
 Ver. 5. n. 117. Hic mihi etiam dicere aude-
 bit, &c.
 Ibidem, nu. 188. Scio quid soleat fieri, scio
 quid queat, &c.

Præmissiones, & præterisiones.

Pro Lege Manil. nu. 25. Sinite hoc loco,
 Quirites, sicut Poetae, &c. praeterire me ve-
 stram

stram calamitatem, &c.

Ibidem, n. 60. Non dico hoc loco maiores nostros, &c.

Pro Quinct. nu. 13. Verum his de rebus non necesse, &c.

Verr. 1. n. 29. Nec ea dico, quae si dicam, tamen, &c.

Ibidem, num. 24. Hec tu scis ad me esse delata, quae si velim proferre, &c.

Verr. 1. n. 26. In quo ego quid eniti, &c. Malo in aliorum spe relinquere, quam, &c.

Ibidem, num. 36. Intellego quam scrupuloso, difficultique, &c. quamobrem nihil dico de meo ingenio, &c.

Pro Ligario num. 24. Sed iam hoc totum omitto, &c.

Pro Ligario n. 30. Ignoscite, Iudices, erravit, lapsus est, &c.

Pro Deiot. n. 15. Ut enim omittam, &c.

Verr. 2. num. 24. In stupris vero, & flagitijs nefarias eius libidines conimemorare, pudore deterrecor, &c.

Verr. 2. nu. 38. Cognoscet ex me populus Rom. quid sit, &c.

Ibidem, n. 39. 40. Iam vero quomodo ego, &c.

Verr. 3. n. 32. Itaque primum illum actum, &c. praetermittam, &c.

Ibidem, nu. 75. Quid eius lachrymas, & concursiones proferam, &c.

Ibidem, n. 128. In factis rebus vero, &c. quid ego dicam, &c.

Ibidem n. 148. Sed ineptum est de tam perspicua re disputare, &c.

Verr. 5. n. 59. Mitto vincla, mitto carcerem, &c.

Ibidem, toto num. 103. Sentio, Iudices, moderandum mihi esse iam orationi meae, &c.

Ver. 6. nu. 37. Non tibi obijcio, quod, &c.

Ibid. n. 48. Hic nolite expectare, dum ego haec crimina agam, &c.

Prosopopoeia.

Philipp. 5. n. 5. Hoc qui non videt, excors, &c. & nu. 6. Meus amicus est, &c.

Philippica 7. n. 5. Faucas tu hosti literas tibi ille mittat, &c.

Philippica 10. n. 7. Vos autem D. C. si M. Brutum, &c.

Virgilius, 2. Aeneid. vers. 430.

Aeneas,

Iliaci cineres, & fata extrema meorum
Tastor in occasu vestro. Nec tela, nec ulla

Vituisse vices Danaum.

3. Aeneid. versu 55.

Eas omne abrupit. Polydorum obtinuit, & am-

Vi potitur Quid non mortalia pectora cogis,
Auri sacra fames.

Verrina 5. num. 205. Quid adhuc Hortensius? Falsum esse crimen? hoc nunquam dicet, &c.

Verr. 6. n. 79. P. Scipio cum, qui illa sustulit, &c.

Ibidem, n. 82. Haec abs te non Siculorum defensor, &c.

Catil. 4. num. 2. Quaecumque mihi vni proponeretur, &c.

Pro Balbo, n. 47. Existat ergo ille vir, &c.

Pro Deiot. n. 19. At quam festiue crimen contexitur, &c.

Ibidem, num. 21. Horum, inquit, eram confesius, &c.

Ibidem, nu. 24. Addidit etiam illud, equites non optimos, &c.

Ibidem n. 25. At eo, inquit, tempore ipsa Nicaeam, Ephefumque, &c.

Verrina 2. n. 20. Vere loquar, Iudices, &c.

Subiectiones.

Verrina 3. n. 150. Nam quid argumentamur, quo ista pecunia peruenit? fecit, &c.

Verrina 6. n. 27. At quomodo abiecit, non possum dicere, &c.

De Haruspicum responsis, n. 35. Tu meam domum religiosam facere potuisti? &c.

Philippica secunda, num. 2. Quid putem? contemptumne me non video, &c.

Pro Rosc. Amer. n. 131. Placet igitur in his rebus, &c.

Gorgias in Palamede, p. 188. habet egregiam. Pro Ligario, n. 7. Apud quem igitur, &c. nempe ad eum, &c.

Pro Quinctio, n. 6. Quid ergo est? primum magnitudo periculi, &c.

Ibidem, n. 41. Appellandi tempus non erat? Ac tecum, &c.

Ibidem, n. 43. Quid igitur pugnas? an quod, &c. & n. 44. ut honestiore iudicio consistere. At, &c.

Ibidem, n. 62. At quis erat procurator, credo, &c.

Ibidem, n. 74. Vbi erant ceteri creditores, &c.

Tran-

Transitiones.

Verrina 1. nu. 115. Cognoscite aliud hominis in re vetere, &c.

Ibidem, n. 123. Superbia verò qua fuerit, quis ignorat, &c.

Pro Rosc. Amer. n. 66. Quapropter vos oro, &c.

Pro Marcell. n. 21. Nunc verò venio ad gratissimam, &c.

Verrina 3. nu. 42. Nolite quaeso, Iudices, breuitate orationis, &c.

Verrina 3. n. 103. Verum ad illam iam veniamus, &c.

Verrina 4. n. 34. Quantam potestatem habuerit, videtis, quas res, &c.

Verrina 5. nu. 10. Superiore omni oratione perattentos vestros animos habuimus, &c.

De Demosthenica figurarum tractatione.

CAPUT XXVI.

Demosthenes in tractatione figurarum sententia, grauis est, & varius: non habet illud quidem genus molle, & declamatorium, quod otiosis auribus adbladiatur: sed totus ferme est in πρακτικῷ, in quo certè vim habet prope incredibilem, quod hæc è multis pauca satis indicabunt,

INTERROGATIO.

Quis vsus interrogationis apud Demosthenem.

Sæpè vititur hac figura, dum vult aliquid insinuare mentibus: & interrogat se, & suspendit animos: deinde responderet.

Οὐχὶ καλῶς ἔχεν ἡ γῆμαι, διὰ τὴν; ὅτε μοι δοκεῖ πᾶνδ' ὅσα ἂν εἴπω τις ὑπὲρ τῶτων, ἐκείνω μὲν ἔχεν φιλομύειν πᾶσα, ἡμῖν δὲ οὐχὶ καλῶς περὶ ὄχθου. Ο μὲν γὰρ ὅσα πλείονα ὑπὲρ τὴν ἀξίαν πεποιήκε τὴν αὐτῆ, τοσῶτα θαυμαστότερον παρὰ πᾶσι νομίζεται. ὑμεῖς δὲ ὅσα χεῖρον ἢ προσήκε κέχρησθαι τοῖς πράγμασι, τοσῶτα πλείονα ἀσχίνων ἐφλόκατε. Ταῦτα μὲν οὖν παραλείψω.

Non consultum esse existimo, quomobrem? quia quicquid ea de re dixeris, id ut ei aliquid afferre laudis, sic à nobis non præclare administratum esse videatur, quoniam is plura supra dignitatem suam gessit, eò admirabilior apud omnes habetur. Vos quantum deterius, quam decuerat, vsi rebus estis; tanto maiorem ignominiam suscepistis. Hæc igitur omitam.

SYNATHROISMVS.

Animaduerte hic orationis vibratam celeritatem.

Philippum diceret, quasi torrentem effusum rapi, & Græcia vrbes inuoluere mira velocitate.

Ἦρ' ἄγε λογίζεσθαι τις ὑμῶν, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ θεωρεῖ τὸ βῆσπον. δι' ὃν μέγας γέγονε, ἀσθενὴς ὢν κατ' ἀρχὰς Φιλίππου, τὸ πρῶτον ἀμφίπολιν λαβὼν, μετὰ ταῦτα Πύδναν, πάλιν ποτίδαμα, μεθ' ἧν αὐτὸς εἶτα Θεσσαλίας ἐπέβη. μετὰ

NVMQVIS vestrum cogitat, Athenienses, & spectat, quemadmodum magnus euaserit, infirmus cum esset initio Philippus: Primum Amphipoli capta, postea Pydna, mox Potidæa, denique Methone, postremò Thessaliam inuasit. Demum, quum Pheras, Pagasas, Magnesium, omnia suo arbitratu

com-

ταυτα φερας, παρασας, μαγνησιαν, πανδ'
ον εβλετο ευζεπτας ζωων, ωχει' εις ζα-
κλυ ειτ' εκειτους μεν εκβαλων, τους δε χαλα-
δησας τ βασιλικων, ηοδνησε, παλιν φαισας,
οδκ επ' το ραδυμεν απεκλινη, αλλ' ευθως
δλωβιους επεχειρησε. τας δι επ' ιλλυριους, η
παμονας αυτους, η προς αρουβαν, η οπητις αν
επωσι.

composuisset, in Thraciam abiit. Deinde ibi,
Regibus alijs cicctis, alijs constitutis, in
moibum incidit: ex eo paululum recreatus,
non ad socordiam se deflexit, sed statim O-
lynthios est aggressus. Eius autem in Illy-
riosis, & Paones, & aduersus A-
rymbam, & quò
non.

P R O L E P S I S.

Prolepses habet frequentes, est enim pugna rationibus, & in aliorum subodo-
randis, refellendisq, obiectionibus sagax, & industrius.

ΤΙ ουν ης αν επωσι, ταυτα λεγεις υμιν
νομι, ινα γνωτε, ω ανδρες Αθλων, και
αυθηδε αμφοτερα, και το προεδοαι
καδεκασον αει τι τωνπραγματων, ως αλυ-
σιτελες. Καυτην φιλοπραγμοσυνην, η προς
απαντας χρηται, η συζη φιλίππου. υφ' ης
οδκ εστιν οτως αγραπηςας τοις πεπραγμενοις
ησυχίαν σχησει.

Quid ergo, inquiet aliquis, ista nobis
commemoras nunc? Vtrumque, vt cog-
noscat, Athenienses, & sentiat, tum
proijcere singularim semper aliquid rerum,
quam non expediat: tum perpetuam in rebus
gerendis alacritatem, qua erga omnes Phi-
lippus viuit: pra qua fieri non poterit,
vt rebus gestis contentus, in otio
se contineat.

ALIVD EXEMPLVM PROLEPSEOS.

ΤΟ μεν ουν επιμειν, ισως φησαι τις αν
ραδιον, η παντας ειναι, το δι υπερ τιν
παροντων, ο λεει πραπειν αποφα-
νεσαι, τωτ' ειναι συμβεβη. εγω η οδκ αγ-
νω μεν, ω ανδρες Αθλων, τωδ' οτι πολλα-
κις υμεις ου τους αητες, αλλα τους υσατες
περι τιν πραγματος εωπωντας, εν ερη η
ποιησθε, αν τι μη χαλα γνωμεν εκει. ουμην
οιμαι γε δεην, την ιδίαν ασφαλειαν σκοπεινδ'
υποσηλιαδαι.

A C reprehendere quidem, dixerit forsan
aliquis esse facile, & cuiusvis: quid au-
tem de his rebus statuendum sit, pro-
nuntiare, id esse consilij. Ego vero, quan-
quam illud non ignoro, scire vos, non ijs, qui
sunt in culpa, sed his, qui post remi senten-
tiam dixerint, irasci, vbi quid ex sententia
non euenerit: non tamen arbitror mea priua-
ta salutis ita habendam esse mihi rationem,
vt quicquam dissimulem, quod e re vestra
futurum esse ducam.

M E O S I S.

Tanta industria plerumque vituperat, vt videatur rem minuere, callidè tamen
auget, nam praetextu istius moderatiois altius imprimit vulnus.

Vide, quam molliter agit: dices eum Philippo parcere, satis tamen indicat eum in hoc
est se superfundentis fortuna praua quolibet posse committere.

Olynth.

ΚΑΙ ανθρωπω ο υβρισης, ως φασι, η μα
δι ουδεν φαισιν οισας. το γαρ ευ πρατ-

ET homo importunus est, vt aiunt: neque
profectò id incredibile fortassis est: nam

την παρὰ τὴν ἀξίαν ἀφορμὴν τῆς κακῆς φρο-
νήν τοῖς ἀνοήτοις γίνεται.

res secundiores, quàm par est, temeritatis oc-
casione incautus præbeat.

S V B I E C T I O.

Subiectiones contortas amat, & pugnares, quæ totæ rigeant a-
culeis rationum.

Θημ. 1.

HN ἵκεῖνα Φίλιππος λάβη τις αὐτῷ
ἐτι καλύσει δεῦρο βιάζειν; δεῖσάτοι,
μὴ λίαν πικρὸν εἶπαι ἢ, καὶ σιωπῆσαι
λίαν ἐτοιμῶς, ἀλλὰ φαικῆς; οἱ τὴν οἰκείαν
οὐχ οἱοῖ τεόντες φυλάττειν, εἰ μὴ βοηθήσῃτε
ὁμοῖς, ἢ ἀλλ' οἱ τις: ἀλλ' ὡ τὰν οὐχὶ βυλῆσε-
ται.

SIN illa Philippus occupavit: quis eum
porro huc ire prohibebit? Thebani? ne-
fit dictu acerbius, etiam expeditè unà it-
rumpent. An Phœenses? qui ne sua quidem
sine vestris auxilijs tueri possunt. Aut
alius quispiam? at hercu-
le nolet.

EXAGGERATIO CLADIS BELLICAE.

In exaggerando non est verbosus, sed de industria concidit orationem,
& ut Timantes in tabulis, plura relinquit cogitan-
da, quàm pingit.

Θημ. 2.

EI ἴδῃ πόλεμὸς τις ἔξει, πόσα χρήσι-
μίσα ἐξημιώδησθαι ἢ ἕρις, καὶ ἐτι ἢ τῷ
πραγμάτων ἀσχύνη, οὐδεμίαν ἐλάτ-
των ζημίας τις γε σέφρασι.

QUOD si quæ hostiles copiae venerint:
quantæ cladis erunt metuendæ? acce-
det protervitas, atque insuper ipsius rei
dedecus: quod nullo minus est detrimento,
fanis quidem hominibus.

E P I P L E X I S.

Θημ. 3.

Hφραστῶ τις ἐμὴν παρελθὼν, πόθεν
ἄλλοθεν ἰσχυρὸς γέγονε, ἢ παρ' ἡμῶν;
αὐτῶρ, Φίλιππος, ἀλλ' ὡς εἶτα ἄ-
να φαύλος, τάγ' οἱ αὐτῇ τῇ πόλει νδρῶ
μεινον ἔχει; καὶ τί ἂν τις εἰπῶν ἔχοι; τὰς ἐπὶ ἀλ-
ξίαις, ἢς κονιῶν, καὶ τὰς ἀούς, ἢς ἐπισκευά-
ζομεθα, καὶ κρήνας, καὶ λίμνας; ἀποβλέψατε δὲ ἢ
πρὸς τοὺς τὰ τοιαῦτα πολιτευομένους, ὧν οἱ μὲν
ἐκ πτωχῶν πλεῖστοι γυγόνασιν, οἱ δὲ τῶν ἀδό-
ξων ἐντιμοὶ, ἔνιοι δὲ τὰς ἰδίας οἰκίας τῷ δημο-
σίῳ ἀποδομημάτων σεμοντέρας εἰσὶ χεῖρας
κευασμένοι. ὅσα δὲ τὰ τῆ πόλεως ἐλάττω γέ-
γονε, τὸ βύτω τὰ τῶν πόλεων; καὶ τὸ πάν-
των ἀγχιον τῶν; καὶ τὴ δῆσαστε ἀπαντ' εἶχε

ALIOQUI progrediatur aliquis, & mi-
hi dicat, vade, nisi per nosmetipsos, ita
sint auctæ opes Philippi? Sed heus tu, si
vitiōsa hæc sunt? at urbanarum rerum status
est melior. Ecquid autem dici queat: num
propugnacula, quæ tectorio inducimur? &
via, quas rescimus? & fontes? & nugæ? Eos
quæso intuemini, quorum hæc acta sunt
in Republica: quorum alij è mendicis fa-
cti sunt diuites, alij ex obscuris clari, non
nulli priuatas ædes publicis substructionibus
splendidiores compararunt: & quantò re-
publica plus detrimenti cœpit, tantò res is-
torum facta sunt ampliores. Quæ igitur
causa est horum omnium? & cur tandem se
omnia tum præclare habuerunt, & nunc haud
rectè? Primum, quod & populum, cum ipse
mili-

καλῶς τότε, καὶ νῦν ὅτε ὀρθῶς, ὅτι τὸ μὴ πρῶ-
 τον, καὶ στρατεύεσθαι τοὺς αὐτοὺς ὁ δῆμος,
 δεσποτικῶς τὸ πολιτευομένων ἡμῶν, καὶ κύριον αὐ-
 τῶν ἀπάντων τῶν ἀγαθῶν, καὶ ἀγαπητὸν ἦν πα-
 ρὰ τῶν δῆμων τῶν ἄλλων ἐκείνων, καὶ τιμῆς, καὶ ἀρ-
 χῆς, καὶ ἀγαθῶν τινῶν μετὰ λαβεῖν. νῦν δὲ τοῦ
 ναντίον, κύριοι μὲν τῶν ἀγαθῶν οἱ πολιτευό-
 μνοι, καὶ διὰ τῶν πάντων πράττειται ὁ
 μῆς δὲ ὁ δῆμος ἐκνευρισμένοι, καὶ περὶ ἡ-
 μῶν χρηματὰ, συμμοίχως, ὡς ὑπερήβη, καὶ
 προδοτικῶς μέρει γενήσασθε, ἀγαθῶν τε ἐάν
 μεταῖθ' ἰδῶσι θεορικῶν ὑμῶν, ἢ βοήθια πέμψω-
 σιν οὐτι, καὶ τὸ πάντων ἀνανήριστα, τῶν ὁ-
 μετέρων αὐτῶν χάριν προσηύχεται. οἱ δ' ἐν
 αὐτῇ τῇ πόλει καθέριαντες ὑμᾶς, ὑπάγεσθαι
 ἐπὶ ταῦτα, καὶ τιδασθεύσαι, χειρῶν δὲ αὐτῶν
 ποιοῦντες, ἐστὶ δ' οὐδέ ποτ' οἶμαι μέγα, καὶ νε-
 κρῶν φρόνημα λαβεῖν, μικρὰ, καὶ φαδλα
 πράττοντας. ὅσοι ἄρα γὰρ ἀντὰ βῆπτη δέ-
 ματα τῶν ἀνδρῶν ἦ, τοῖσιν ἀνάγκη, καὶ
 φρόνημα ἔχειν ταῦτα. μὰ τὴν δῆμητρα ὅτε
 ἀνδραμάσσομαι, εἰ μείζων ἐπώντι ἐμοὶ γέ-
 νοιτο, παρ' ὑμῶν βλάβη, τῶν πεποικηκότων αὐ-
 τὰ γενέσθαι: οὐδὲ γὰρ παρήγνια περὶ πάν-
 των αἰεὶ παρ' ὑμῶν ἐστὶν ἄλλ' ἔγωγε, ὅτι καὶ
 νῦν γέγονε, δαυμάζω, ἐάν οὐν ἀμάνδον γ' τε
 ἀπαλαγένης τῶν τῶν ἰδῶν ἐδελήθητε στρα-
 τεύεσθαι, καὶ πράττειν ἀξίως ὑμῶν αὐ-
 τῶν, καὶ ταῖς περιστάσις, τοῖς οἰκοταύταις
 ἀφερμαῖς ἐπὶ τὰ ἔξω τῶν ἀγαθῶν χρησθῆναι.
 ἴσως ἀν' ἴσως ὡς ἀνδρες Ἀθηνῶσι, τέλποντι,
 καὶ μέγα κτήσασθε ἀγαθόν, καὶ τῶν τοιούτων
 λημμάτων ἀπομαχεύητε, ἀ τοῖς ἀσθενέσει
 παρὰ τῶν ἰσχυρῶν οἰοῖσιν δέοι μὲν οἴκε, καὶ
 γὰρ οὐτε ἰσχυρὸν ἐστὶν, οὐδέ τι ἴσθαι, οὐτ' ἀποδι-
 νῆσκον ἔσθαι. καὶ ταῦτα ἀνέμεσθε νῦν ὑμεῖς, οὐτε
 τοσαῦτά ἐστιν, ὡς ἀφέλειαν ἔχοντι τὰ
 διαρκῆ, οὐτ' ἀπογονίας ἄλλο τι πράττειν ἔσθαι.
 ἄλλ' εἰ ταῦτα τὴν ἐκείνην ῥαθυμίαν ὑμῶν
 ἴσασθε οἴηται.

militare auderet, dominus erat magistratuum,
 & bona omnia in sua potestate habebat: & be-
 nefecum aq̄i putabant ceteri omnes, si a po-
 pulo, & magistratum, & honorem, & bene-
 ficium aliquod consecuti essent. Nunc con-
 tra, bona omnia in potestate sunt magistra-
 tuum, & per hos geruntur omnia: vos popu-
 lus eneruati, & spoliati pecunia, socijs, famu-
 li, & additamenti vicem obtinetis: contenti
 thetrali pecunia, quam illi vobis impertiunt:
 aut bucculis, si quas forte miserint. Et, quod
 est omnium ignavissimum, cum ea vobis da-
 tur, vestra quæ sunt, gratiam etiam habetis,
 quasi beneficia in vos conferantur. Qui verò
 vos in hanc urbem, tanquam carcerem in-
 cludere, ad talia vos alliciunt, & cicurant, ut
 vos ad nutum paratos habeant. Neque verò
 mea quidem sententia fieri unquam potest,
 ut magnos, & generosos animos sumant ijs,
 qui parvis, & vilibus rebus occupantur. Nam
 qualiacunque hominum studia fuerint, ta-
 libus eos & animis esse præditos necesse est.
 Hæc medius si dius, haud mirabor, si mihi qui
 dixerim, plus apud vos nocuerint, quam ijs,
 qui ea fecerunt. Neque enim semper apud
 vos omnibus de rebus liberè loqui licet, id-
 que ego, vel nunc licuisse miror. Quod si nunc
 saltem, moribus istis relictis, militare volen-
 tis, & agere pro vestra dignitate, atque istis
 domesticis opibus, velut instrumentis uti-
 mini, ad externa bona comparanda, fortas-
 sis, Athenienses, fortassis perfectum aliquid,
 & magnum bonum consequemini, talibus
 lucellis repudiatis, quæ cum cibis, quos dant
 ægrotis medici, conferri possunt. Etenim,
 ut illi neque vires augent, neque emori pati-
 untur: sic & ista, quæ vos nunc percipitis,
 neque tanta sunt, ut iustam utilitatem ali-
 quam afferant: neque vos ijs despectis,
 ad alia conuerti patiuntur, sed ali-
 menta sunt vestrum om-
 nium socr-dia.

ITEM EPIPLEXIS BREVIS, ET MORDAX.

Fu-nen magnæ mentis est hæc oratio.

Ὁ μὰ τὸν Δία, καὶ τοὺς ἄλλους θεοὺς, οὐ
 δύνασθε ὑμῖς ποιῆσαι, οὐδέ βλά-

Quod ita me amet Iupiter, alijque Dii,
 neque potestis vos facere, neque vultis:
 X x 2 sed

ὄχι. ἀλλ' εἰς τὸ τοῦ ἀφίχθε μαρτίας, ἢ παρα-
νοίας, ἢ ὄχι ἔχω ἢ λέγω, πολλάκις γὰρ ἐ-
μοιγ' ἐπέληλυθε, καὶ τὸ τοῦ φοβεῖσθαι, μή τι δαι-
μόνιον τὰ πράξι μάλα ἐλαύνῃ ὡς λοιδορίας, ἢ
φθόνου, ἢ σκώμματος ἕνεκα ἢ ἕς τινος ἂν τό-
χην ἀπίστας ἀνθρώπων μισθούτους, ὧν οὐδὲ
ἂν ἀρνηθεῖεν ἔνοιος ὡς ὄχι εἰσὶ τοιοῦτοι, λέγειν
κελεύετε, καὶ γελάτε ἂν τισι λοιδορηθῶσι, καὶ
οὐχὶ τὸ τοῦ παδενόμ, καὶ περιόνδενόμ, ἀλλὰ καὶ
μὲν πλείονος ἀσφαλείας πολιτευέσθαι δε-
δῶκατε τούτοις, ἢ τοῖς ὑπὲρ ὑμῶν λέγουσι.

sed in eam stultitiam venistis, aut delirium,
aut nescio quid dicam (sapere enim illud et-
iam vereri mihi subit, ne quod numen res ag-
gitet) ut conuitij, aut inuidiae, aut disterij
gratia: quaecumque vobis causa in mentem
inciderit: homines mercenarios, (quorum
quidam haud negaturi sunt se esse tales) di-
cere iubeatis: & rideatis, si quibus conuitia
fecerint. Neque dum hoc graue est, quamquam
graue: sed & illud eis dedistis, ut minore cu
periculo Rempub. gerant, quam vestri de-
fensores.

ITEM OBIVRGATIO.

In qua descriptio antiquorum morum, quos cum
nouis comparat.

Si comparentur ea, quae Isocrates habet in eodem argumento, vanationis
videbuntur, & ludorum: haec iusti prelij.

Olimb. 3.

Ἐκεῖνοι τοίνυν οἱ ὄχι ἐχαρίζοντο οἱ λέ-
γοντες, αἰδὲ ἐφίλων αὐτοὺς ὡς περ ὑ-
μῶν οὗτοι νδν, πέντε μὲν καὶ δεξήκοντα ἐτη
τῆ ἐλληνῶν ἤρξαν ἐκόπιον. πλείω δὲ ἢ μόρια
τάλαντα εἰς τὴν ἀρχαίαν σιμύληγον ὑπὴ-
κνε ἢ ὁσαύτως ἔχων τὴν χώραν αὐτοῖς βασι-
λεύς, ὡς περ ἔστι προσήκον βαρβαρον ἔλλησι,
πολλά καὶ καλὰ, καὶ πέζῃ, καὶ ναυμαχῶντες
ἔσθον βόσωνα αὐτοῖς κρατερόμυθοι, μόνοι ἢ
ἀνθρώπων, κρείττα τὴν ἐπὶ τοῖς ἔργοις ὄξαν
τῆ φθοῖντων κατέλιπον, ἐπὶ μὲν δὲ τῆ ἐλλαι-
κῶν ἦσαν τοῖσιν. ὅτι τῶν κατὰ τὴν πόλιν
αὐτῶν, θεάσασθε ὅσοι οἱ ἐκ τε τοῖς κοινοῖς, καὶ
τοῖς δίοις. δημοσία μὲν τοίνυν οἰκοδομήμα-
τα, καὶ κάλλη τοιαῦτα, καὶ τοσαῦτα κατεσκεύα-
σαν ἡμῖν ἱερῶν, καὶ τῶν ἐν ταῖς ἀναδημάτων,
ὥς μηδὲν τῆ ἐπιγινομένων ὑπερβολὴν λε-
λείψαι. ἰδία δὲ οὕτω σώφρονες ἦσαν, καὶ σφό-
δρα ἐν τῶ τῆς πολιτείας ἤθει μέντοι, ὡς
τὴν ἀρετὴν, καὶ τὴν μιλιάνδαν, καὶ τὴν τότε
λαμπρῶν οἰκίαν εἰ τις ἀραοῖδεν ὑμῶν ὅποιον
ποτ' ἐσῆν, ὅτι τῆ γείτων οὐδὲν σεμνο-
τέραν οὖσαν. οὐ γὰρ εἰς περισσίαν ἐπράτε-
το αὐτοῖς τὰ τὴ πόλεως, ἀλλὰ τὸ κοινὸν αἰξεν

ILLI igitur, quibus non aduabantur Ora-
tores, quos non ita amabant, ut vos isti
nunc, quinque & sexaginta annos Graecis
volentibus imperarunt: amplius decies mille
talenta in arcem congesserunt, & regem isti
prouinciae dicto audientem habuerunt,
sicut aequum est parere Graecis barbarum:
& multa, praclaraque trophaea terra, mari-
que parva crexerunt, cum ipsi militarent, &
soli mortalium eam rerum gestarum glori-
am, ad quam nullus inuidiae pateret aditus,
reliquerunt. Ac in tuenda Graecia fuere ta-
les. In ipsa vero urbe, spectate quales & pu-
blice, & priuatis in rebus se praebuerint. Pu-
blice igitur aedificia, & ornamenta talia, &
tanta instruxere nobis fanorum, & quae his
continentur denariorum, ut nihil addi possit
a posteris ad illorum excellentiam. Priua-
tim autem aedeo modesti fuerunt, & tanta cu-
ra institutum Reipub. obseruarunt, ut si quis
forte vestrum Aristidis, & Miltiadis, & illi-
us aetatis illustrium hominum aedes nouit,
cuiusmodi sint, vicini aedibus nihil esse
splendidiore videat. Neque enim rei fami-
liaris amplificandae gratia Rempubli-
cam gerant, sed quisque sibi rem communem au-
gendam esse putabat. Cum autem res Graeco-
rum fideliter, religionem Deorum immorta-
lium pie, commercia inter ipsos aequabiliter
admi-

ἔχουσιν ὡς τὰ θεῶν ἐκ τῶν τὰ μὲν ἐλλεικτικὰ πτωχῶς, τὰ δὲ πρὸς τοὺς θεοὺς εὐθεβῶς, τὰ δὲ ἐν αὐτοῖς ἰσῶς διακίρω, μεγάλῳ εἰκότως ἐκτίσαντο εὐδαιμονίαν. τότε μὲν δὲ τῶν τῶν πρόπων εἶχε τὰ παρὰ γὰρ ἐκείνοις χρημέ- νοις, οἷς εἶπον, προστάταις.

administrent, non iniuriā magnam sibi fa- licitatem pepererunt : Tunc igitur ad hunc modum, dum illi, quos dixi, summae Reipublicae praerant, se res habue- runt.

(Deinde ad sua tempora descendit.)

Olym. 3.

Νῦν δὲ πῶς ὑμῖν ὑπὸ τῶν χριστῶν τῶν νῦν πράγματα, ἔχει ἄρα γε ομοίως, καὶ παραπῆσιως, καὶ τὰ μὲν ἄλλα σιω- πῶ, πολλὰ ἂν ἔχων εἰπῶν. ἀλλ' ὅσως πάντες ὄρατε ἐρημίας ἐπιληγμένοι, καὶ λακεδαίμονίων μὲν ἀπολωλότων, θηβαίων δὲ ἀσχιόλων ὄντων, τῶν δὲ ἄλλων οὐδένος ὄντων ἀξιοχρεω περὶ τῶν πρατειῶν ἡμῖν ἀντιτάξασθαι. Ἐξὸν δὲ ἡμῖν, καὶ τὰ ἡμέτερα αὐτῶν ἀσφαλῶς ἔχειν, καὶ τὰ τῶν ἄλλων δίνεσθαι βραβείων. ἀπερημέθη μὲν χώρας οἰκίας. πλείω δὲ ἢ χίλια, καὶ πεντα- χόσια τάλαντα ἀνηλέκα μὲν εἰς οὐδὲν δέ- ον, οὗς δὲ ἐν τῷ πολέμῳ συμμάχους ἐκτε- σαμέθη, εἰρήνης οὐτὸς ἀπολωλέασιν οὗτοι. ἐχθρὸν δὲ ἐφ' ἡμᾶς αὐτοὺς τηλικῶτον ἰσχυρά- μιν.

Nunc dum leues isti praesunt, quis re- rum vestrarum status est? Idemne, & si- milis: ac caetera quidem taceo, cum ha- bere multa dicere. Sed quanquam in tantam incidimus solitudinem, quantam videtis omnes, cum Iacedaemonij perierint, & The- bani occupati sint, & caeterorum nemo tan- tas vires habeat, ut nobiscum de principatu contendere audeat: cumque nobis liceret, & priuata nostra sine periculo tenere, & reli- quorum contiones discere: tamen pri- uati sumus nostra prouincia, & amplius mil- le, & quingenta talenta nullo cum fructu insumpsimus, & quos in bello socios paraui- mus. hi pacis tempore perierunt, & hostem contra nos metipsos tan- tum instruxi- mus.

ITEM OBIVRGATIO GRAVIS, ET SERIA.

Philp. 4.

Υμῖς τοίνυν οὐτ' ἀκθεῖν πρὶν ἂν, ὡ- σπερ νῦν αὐτὰ παρῆ τὰ πράγματα. οὐτε βουλευέσθαι περὶ οὐδένος εἰσάβατε ἐφ' ἡσυχίας. ἀλλ' ὅταν μὲν ἐκεῖ παρὰ- κευάζητε ἐφ' ὑμᾶς, ἀμελήσαντες τῶ ποιῆν- το, καὶ ἀντιπαρὰ κευάζεσθαι, ῥαθυμῆτε, καὶ ἐάντι λέγητε, ἐκβάλλετε. ἐπειδὴ ἂν ἡ ἀπολω- λος, ἢ πολιορκεῖ μὲν ὄντι πύλῃ. τῆν αὐτ' ἀκρεῖα, καὶ παρὰ κευάζεσθαι ἢ ἢ ἀκρεῖα μὲν, καὶ βουλευέσθαι τότε χαί, ὅς. ὅς ὑμῖς οὐκ ἢ δελήσατε. πράττειν ἢ καὶ χρῆσθαι τοῖς παρεσκευασμένοις. νῦν ἢ ἢ ἀκρεῖα, τοιγαρῶν ἐκ τῶ τοῖστων ἐθῶν, μόνον τῶ πάντων ἀνθρώ- πων ὑμῖς τῶν πάντων τοῖς ἄλλοις ποιεῖτε. οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι πάντες ἀνθρώποι, πρὸ τῶ πραγ- μάτων εἰσάβασι χρῆσθαι τῶ βουλευέσθαι. ὑμῖς δὲ μὲν τὰ πράγματα.

Vos autem nec audire, priusquam res ipse adsint, ut nunc: nec vlla de re delibe- rare soletis per otium: sed tum ille se contra vos instruit, idem agere, & vicissim instrui cessatis, & si quis aliquid tale dixe- rit, eiecit. Postquam autem perisisset, aut ob- sideri aliquid intellexistis: tum demum au- ditis, & instrui mini. Fuisset autem audi- endi tempus, & comparandi sese, tum, cum vos noluisistis: rei autem gerendae, & utendi apparatu, nunc cum auditis. Itaque his mo- ribus soli mortalium omnium, contra quam alij solent, facticatis. Nam omnes alij homines ante negotia deliberare solent: vos post negotia.

X x 3 ITEM

UNIVERSITÄTS- BIBLIOTHEK PADERBORN

ITEM NOBILISSIMA OBIVRGATIO
morum recentium.

Philip. 3.

ΤΙ οὐκ ἄλλοι τεταυρί; οὐ γὰρ ἀνευ λό-
γῃ, καὶ δικαίᾳ αἰτίας οὐτε τὸ δ' οὐτως
ἔχον ἐτοίμως πρὸς ἐλευθερίαν ἀπαν-
τες οἱ Ἕλληες, οὐτε νῦν πρὸς τὸ δ' εὐλέειν ἢν ἴ-
τότ' ἦν, ὡ ἀνδρες Ἀθηναῖοι, ἐν ταῖς τ' πολ-
λῶν διανοίας, ὃ νῦν οὐκ ἔστιν, ὃ καὶ τῆ περ-
σῶν ἐκράτησε πλεῖς, καὶ ἐλευθερίαν ἦγε τῆ
Ἑλλάδα, καὶ οὐτε ναυμαχίας, οὐτε πεζῆς μά-
χης οὐδεμίας ἠπείστο. νῦν δ' ἀπολωλὸς, ἀπαν-
τα λελύμανται, καὶ ἄνω, καὶ κάτω πεσοίη
καὶ τὰ τ' Ἑλλήνων πράγματα. πῶς ἦν τότε;
οὐδὲν ποικίλον οὐδὲ θρόνον, ἀλλ' ὅτι τοὺς
παρὰ τ' ἄρχων ἀεὶ βουλομένοιο, ἢ καὶ διαφ-
δεῖγειν τὴν Ἑλλάδα, χρήματα λαμβάνοντας,
ἀπαντες ἐμίσησαν, καὶ χαλεπώτατοι ἦμεν, τὸ
δωροδοκῶντα ὄξελεγχθῆναι, καὶ τιμωρίας
μεγίστην τῶτον ἐκόλαζον, καὶ παρὰ τῆς
οὐδεμίας ἡμῶν οὐδὲ συγγνώμῃ, τὸν οὐκ ἔχον
ἐκάστῃ τ' πραγμάτων, ὃν ἡ τύχη, καὶ τῆς ἀ-
μιλλῆς κατὰ τ' προσεχόντων, καὶ τῆς μηδὲν
ἐθέλει ποιῆσαι, κατὰ τ' πάντα ἀ προσήκει
πρατίντων πολλὰς παρασκευάζει οὐκ
ἡμῶν πριάσθαι παρὰ τ' λεγόντων, οὐδὲ πῶς
εὐρατιγῆντων, οὐδὲ τὴν πρὸς Ἀλλήλους ὁμόσι-
αν, οὐδὲ τὴν πρὸς τοὺς βαρβάρους, καὶ τοὺς
τυράνους ἀπιστίαν, οὐδὲ ὅπως τ' τοῖς τῶν οὐ-
δὲμ. νῦν δ' ἀπαντ' ὡσπερ εἰ ἀγορῆς ἐκπέ-
σραται ταῦτα. ἀντεσηκται ἢ ἀντὶ τῆς τῶν,
ὅφ' ὧν ἀπόλωλε καὶ νεόσηκεν ἡ Ἑλλάς, ταῦτα
ὄλεται; τίς ἦν ὁ, ἢ τίς εἰ ληπέτι. γέλωτος, ἀν-
θμολογῆ, συγγνώμῃ τοῖς ἐλεγχόμενοις, μί-
σος, ἀντὶ τῆς πῆς βῆτιμῆς τῆς πάντα,
ὅσα ἐκ τῆς δωροδοκῆς ἤρτηται. ἔπειτα τῆς
γε, καὶ σωμάτων πλεῖς, καὶ χρημάτων πρό-
θῶσι, καὶ τ' ἄλλης κατασκευῆς ἀφ' ὅντια, καὶ
τάλλα, οἷς ἀντὶς ἰτγύειν τῆς πόλεις κρήνοι,
νῦν ἀπαντα, καὶ πλείω, καὶ μείζω ἐστὶ τ' τότε πολλῶν, ἀλλ' ἀπαντα ταῦτα ἀχρηστὰ, ἀπρακτα,
ἀνοιχτα ὑπὸ τ' πωλόντων γίνονται.

QVAE igitur causa est harum rerum? ne-
que enim sane ratione, & iusta causa,
vel tam adeo alacres erant ad liberta-
tem defendendam omnes Graeci, vel nunc
ad tolerandam servitutem. Fuit tum aliquid,
fuit, Athenienses, in populi animis, quod
nunc non est: quod Perfarum opulentiam
vicit: quod Graeciae libertatem ascriuit: quod
neque navalibus, neque terrestribus in pra-
lijs succubuit. Id postquam nunc perditum
est, omnia corripit, & totam Graeciam sur-
sum deorsum permisit. Quid igitur fuit
illud: nihil multiplex, aut artificiosum, sed
vniuersale, & perpetuum odium eorum, qui
a dominandi cupidis, aut etiam Graeciam
corrumperere conantibus, pecuniam accipie-
bant. Grauisimum crimen erat, si quis acce-
ptorum munus conuinceretur: eumque
maximis poenis afficiebant: neque depreca-
tioni erat, aut veniae quicquam loci. Proui-
de occasionem singularum rerum, quam
fortuna etiam negligentibus contra atten-
tos, & ignauissimis contra strenuissimos sa-
pe suppeditat, a nemine vel oratore, vel im-
peratore nundinari licebat: neque etiam
concordiam inter nos: neque diffidentiam
aduersus barbaros, & tyrannos: neque de-
niquetale quicquam. Nunc tanquam e fo-
ro, & diuendita sunt omnia, & contra
importata ea, per quae Graecia & periit, &
laborauit. Ea quae sunt: Admiratio, si
quis aliquid accepit: risus si constiterit: ve-
nia, si conuincitur: odium, si quis ista re-
prehendit: caetera omnia, quae pendunt a
corruptelis. Nam & triremes, & multitu-
do hominum, & pecuniarum reditus, & reli-
qui apparatus copia, caetera denique, quibus
vibium vires aestimari solent, nunc omnia
multo, & plura, & maiora sunt, quam su-
periori aetate: sed vniuersa haec inuti-
lia, inuita, manca sunt, per eos,
qui cauponan-
tur.

SVSTENTATIO.

In qua Ozymorcen quoddam in sensu, vt fiat admirabilior.

Philip. I.

Ο γάρ ἐστι χείριστον αὐτῶν ἐκ τῶ παρεληλυ-
θότων χρόνων. τῆτο πρὸς τὰ μέλλοντα
βέλτιστον ὑπάρχει. Τί οὖν ἐστὶ τῆτο;
ὅτι οὐδέ μιν, ὡ ἀνδρες Ἀθλιωῶσι τ' δεόντων ποι-
όντων ὁμῶς. κακῶς τὰ πράγματα ἔχει. ἐ-
πιείτοιγε, εἰ πάνθ' ἂ προσήκει πρᾶττόντων,
οὕτως ἔχεν, οὐδ' ἂν ἐλπίς ἦν αὐτὰ βελτίαι
γενέσθαι. ἔπειτα εὐθυμητόν, καὶ παρ' ἄλ-
λων ἀκόσμη, καὶ πῶς εἶδον αὐτοῖς ἀναμιμ-
νησκομένοις ἡλίχην πῶς ἔχονταν δύναμιν
λακεδαμονίων δὲ οὐ χρόνον οὐ πολλόν, ὡς
καλῶς, καὶ προσήκοντως οὐδὲν ἀνάξιον ὑμῶς.
ἐπαράξατε τῆς πόλεως, ἀλλ' ὑπεμείνατε ὑ-
πὲρ τ' δικαίων τ' πρὸς ἐκείνης πόλεμον. τί-
νθ' οὖν ἔτεχε ταῦτα λέγω: ἢ εἶδῆτε, ὡ ἀν-
δρες Ἀθλιωῶσι, καὶ θεασθεῖτε, ὅτι οὐδὲν οὐτε
φυλακόμενοις ὑμῖν ἐστὶ φοβερόν, οὐτ' ἂν ὀλι-
γωρήτε τοῖσθον, οἷον ἂν ὑμεῖς βέβηκατε. πα-
ραδείγμασι χρωόμενοι, τῆ τότε βίωσθ τ' λα-
κεδαμονίαι, ἧς ἐκρατεῖτε ἐκ τῶ προσηχεί
πῶς πράγμασι τ' νῦν καὶ τῆ νῦν ἔσθαι, τῆτθ,
δὲ ἦν τὰ ραπτόμεθα, ἐκ τῶ μηδὲν φροντίζεν ὡς
ἔχθρη.

NAM quod in eo superioribus tempori-
bus fuit pessimum, id ipsum est ad ea,
quæ restant, optimum. Quid illud igitur
est? quod propter socordiam vestram, &
neglectum officij, res aduersæ sunt. Nam si
vobis omnia, quæ decet agentibus, res ita se-
haberent; ne spes quidem vlla relinqueretur,
cas fore meliores. Deinde cogitandum id,
quod partim ex alijs auditis, partim ipsi no-
stis: atque in memoriam reuocandum quan-
ta aliquando potentia Lacedæmonijs prædi-
tis: idque non ita olim, quam præclarè, &
conuenienter, nihil alienum dignitate vrbis
admiseritis: sed pro defensione iuris bellum
illorum sustinueritis. Qua igitur gratia
hæc dico: vt sciatis Athenienses, & videatis.
nec quicquam præcauentibus vobis esse for-
midabile: neque si neglexeritis, ex animi
vestri sententia quicquam successurum: vt-
que exemplis vtamini potentia quæ tum
fuit Lacedæmoniorum, quam vigilantia ve-
stra superastis, & tunc insolentia Philippi,
propter quam æstuamus, eò quod ni-
hil eorum, quæ curanda e-
rant, curauimus.

EXEMPLVM ORATIONIS CIVILIS, ET FIGVRATÆ,
per diatagmismos, & fermocinationes.

Quæ est valde practica, & efficax ad sensus feriendos.

Magna in hoc genere figurarum Demosthenis felicitas.

Philip. I.

Ποτ' οὖν, ὡ ἀνδρες Ἀθλιωῶσι, πότε ἂν
χρὴ πράξετε; ἐπειδὴν νῆ Δία ἀνάγκη
τῆς ἡ; νῦν δ' ἡ πῶς τὰ γενόμενα ἡ-
γεῖσθαι; ἐγὼ δὲ γὰρ οἶμαι τοῖς ἐλευθέροις,
μεγίστην ἀνάγκην τὴν ὑπὲρ τ' πρᾶγματων
ἀσχημῶν εἶναι. ἢ βέβηκατε, εἰπέ μοι περιόν-
τες αὐτ' πτωθάνεσθαι κατὰ τὴν ἀγορᾶν, λέγε-
τά τι κερδόν; γένοιτο γὰρ ἀντικεινότερον, ἢ
μακεδῶν ἀντὶ ἀθλιωῶσι κατὰ πολέμων, καὶ τὰ

Quando igitur Athenienses, agenda quæ
sunt, ageris? Vbi aliquid accidit? v-
bi credo necessitas aliqua fuerit? Quid
verò de ijs, quæ nunc sunt est existimandum?
Nam ego quidem arbutor liberis homini-
bus maximam esse necessitatem, susceptum
in rebus gerendis dedecus. Num vultis em-
tameuntes alius percontari alium in foro: A-
ge dic mihi, nunquid offertur noui? potestne
quid magis nouum fieri, quam quod ho-
mo Macedo subigit Athenienses, & Græciam
ad-

τῶν ἑλλήνων διοικῶν; τὴν γὰρ Φίλιππον, οὐ-
μὰ δὲ, ἀλλ' ἀδωνεῖ. τί δὲ ὑμῖν διαφέρει; καὶ
γὰρ ἀν' οὗτος τι πάθος, ταχέως ὑμεῖς ἕτερον
Φίλιππον ποιήσετε, ἀν' ὧν οὕτως προσέχετε
τοῖς πράγμασι τ' ἔμ.

administret? Obijit Philippus? non certe qui-
dem, sed agrotat. Quid verò vestra interest?
etsi enim aliquid ei acciderit, celeriter vos a-
lium Philippum facietis, si rebus ita critis in-
tenti.

Item hac plena γοργόνη, habet Epilexin, Ironiam,
Prolepsin, &c.

ΟΥκ ἐχειροτονεῖτε ἢ τῆς ὑμῶν αὐτῶν δε-
καταξίάρχους, καὶ στρατηγούς, καὶ φυλάρ-
χους, καὶ ἱππάρχους δύο; τί οὖν οὗτοι
ποιῶσι, πλὴν ἐνὸς ἀνδρὸς ὃν ἀνεκπέμψεται
ἐπὶ τὸν πόλεμον; οἱ λοιποὶ τὰς πομπὰς
πέμπουσιν ὑμῖν μὲν ἅ τῶν Ἰσοποίων. ὥσπερ
γὰρ οἱ πλάττοντες τοὺς πηλίνους, εἰς τὴν ἀγο-
ρὰν χειροτονεῖτε τοὺς ταξίάρχους, καὶ τοὺς φυ-
λάρχους, οὕτως ἐπὶ τὸν πόλεμον. Οὐ γὰρ ἐχρή-
σθητε ἄλλοις; ταξίάρχους παρ' ὑμῶν,
ἱππάρχους παρ' ὑμῶν ἄρχοντας οἰκέτας ἔναι,
ἐν ἧρώς ἀληθῶς τῆς πόλεως ἡ διωάμεις; ἀλλ'
εἰς μέμνημον τὸν παρ' ὑμῶν ἱππάρχον δεῖ
πλεῖν τ' ὁ ὑπὲρ τὴν πόλεως κτημάτων ἀγωνι-
ζομένων Μενέλαον ἱππάρχειν, καὶ οὐ τὸν ἀν-
δρα μεμφομένον ταῦτα λέγω, ἀλλ' ὑπ'
ὑμῶν εἶδει κεχειροτονημένον ἔναι τέταρον, ὅς
τις ἂν ἦ. Ἴσως δὲ ταῦτα μὲν ὀρθῶς ἠγείτε
λέγεσθαι. τὸ δὲ τῶν χρημάτων πόσα καὶ πόθεν
ἔσται μάλιστα πωθῆτε ἀκέραια, τὸ το δὲ καὶ πρᾶ-
νῶ. χρήματα ταῖνυ, ἔστι μὲν ἡ Ἰσοπόγη, ἔστι-
ον τῆς στρατευομένων μονοτονῆ τῆ διωάμει
ταύτη τάλαντα στήκοντα, καὶ μικρόν τι
πρὸς. δέκα μὲν ναυσίταχίαις, τετραράκον-
τα τάλαντα, ἑκοσινεῖς τὴν ναυρ μναῖ, τὸ
μῖνός ἐκάστῃ. στρατιώταις ἢ διαχιλίοις, το-
σαῦτα ἕτερα. ἵνα δέκα ἑκατὸν τὸ μῖνός
ὁ στρατιώτης δραχμὰς σιτηρέσιον λαμβάνη.
τοῖς δὲ ἱππεδσι διακοσίοις ἄσπι, ἑκατὸν
κοττα δραχμὰς ἑκατὸν λαμβάνη τὸ μῖνός
δωδεκα τάλαντα.

ΝONNE verò creastis è vestris ciuibus
decem centuriones, & duces, & tribu-
nos, & magistrōs equitum duos? Quid
autem isti plus agunt vno viro, quem miseri-
tis ad bellum? Reliqui pompam vobis obe-
unt cum sacrificiis. Ut enim ij, qui luteos
fingunt, in forum creatis centuriones, & tri-
bunos, non ad bellum. An non oportuit, A-
thenienses, centuriones ciues, magistrōs e-
quitum ciues, magistratus domesticos esse:
vt reuera essent copiae ciuitatis? An in Lem-
num vestro magistrō equitum nauigandum
est: eorum autem, qui pro nostrae vobis pos-
sessionibus praesiantur, Menelaus est magi-
ster equitum. Neque hac hominis rephren-
dendi caussa dico: sed a vobis cum creatum
esse oportebat, quisquis tandem sit. Fortassis
autem hac recte dici putatis: pecunia verò
quanta, & vnde comparanda sit, maxime au-
dire cupitis: id igitur sane expediam. Ea est
pecuniae ratio, vt ad alendum hunc exerci-
tum, & cibaria duntaxat militibus compa-
randa, nonaginta sint talenta numeranda,
& paulo amplius: decem celeribus nauibus
quadragesima talenta, vicenae minae in nauem
singulis mensibus? militum duobus milli-
bus totidem alia, vt duas singuli milites dra-
chmas in mensem pro cibarijs accipiant: e-
quitibus ducentis numero, si tricenas
diachmas in mensem accipiant
singuli, duodecima
talenta.

(?)

SERMO

SERMOCINATIO, ET ORATIO
valdè morata.

Philipp. 4.

Αλλά τειδάν τι τ̄ πρὸς φίλιππον ἐμ-
πίση, εὐθὺς ἀναστὰς τις λέγει, ὡς οὐ
δὲ ἔειπρέμ, οὐδ' ἔγραψεν πόλεμον πα-
ραδείς οὐδέως ἔστι. τὸ τὴν εἰρήνην ἀγειν ὡς
ἀγαθόν, καὶ τὸ βέβαιον δὴνα μὲν μετὰ τὸν ὡς
χαλεπὸν, καὶ διαρκέζην τινὲς τὰ χρήματα βέ-
λονται; καὶ ἄλλες λόγους, ὡς οἶονται, ἀληθευ-
τες λέγουσιν. ἀλλὰ δὲ εἰ δὴ πρὸ τὴν εἰρήνην ἀ-
γειν, οὐχ ὑμᾶς πείθειν, οἷγε πεπεισμένοι κά-
θησθε; ἀλλὰ τὰ β' πολέμους πρᾶττοντα, ἀν γὰρ
ἔκειν. **Θ** πείθει, τὰ γε ἀφ' ὧν μὲν ὑμᾶς ἀρχεῖ.

Sed ubi aliqua Philippi mentio incidit,
statim quidam surgens dicit: non esse nu-
gandum, nec decernendum bellum: atque or-
dine collationem instituit: in pace viuere
quam præclarum? & magnum alere exercitū,
quam difficile? & quidnam diripere volunt a-
rarium: aliasque fabulas narrant, vt opinan-
tur, verissimas. Verū, pacem, vt seruetis, nō
vobis certe est persuadendum, quibus persua-
sum est: sed illi, qui rei militari vacat. Cui
persuasum si fuerit: in vobis sanè mora nulla
erit.

Π Α Ρ Ρ Η Σ Ι Α.

Philipp. II.

Εγὼ νῦν τοὺς θεοὺς τάλῃ μὲν παρρη-
σίας ἐρῶ πρὸς ὑμᾶς, καὶ οὐκ ἀποκρύ-
ψομαι. οὐχ ἵνα εἰς λοιδορίαν ἐμπεσῶν, ἐμαυτῶ
μὲν δεῖξω λόγον παρ' ὑμῖν ποιῶσα, τοῖς δὲ ἐμοὶ
προσχερῆσασιν δεσπότης. χαρὴν παράσχω
πρόφασον τῷ πάλιν γέ τι λαβῆν παρὰ φι-
λίππου. οὐδ' ἵνα τέλει ἄλλως ἀδολεσχω. ἀλ-
λοῖμαι ποδ' ὑμᾶς λυτῆσαι ἀ φίλιππο
πρᾶττει μάλλον ἢ τὰ νυνί.

EGo, ita me Dij ament, verum apud vos
liberè dicam, & non dissimulabo: non vt
in conuictum delapsus, efficiam, vt ego vicif-
sim conuictus apud vos incessem: ijs autem,
qui ab initio mihi infesti fuerunt, nouam pre-
beam occasionem aliquid accipiendi à Phi-
lippo, neque, vt frustra garriam: sed quod a-
liquando vobis molestiora Philippi facta pu-
to, quàm nunc.

D E P R E C A T I O.

Philipp. II.

Τὰ δ' οὐρ, ὡς μὲν ὑπομνήσαι, νῦν ἵνα
νῶς εἴρηται. ὡς δὲ ἀν' ἑταροδείη μά-
λισα ἀκριβῶς. μὴ γένοιτο ἂ πάντες
θεοί.

Hæc igitur, vt admonendi gratia, nūc di-
xisse sufficiat: absit autem, idque Dij om-
nes prohibeant, ne experiundo certissimè cō-
probentur.

De exartesi figurarum, & figuris decla-
matorijs.

CAPVT XXVII.

Aliud est tractationis genus omninò pi-
ctum, effluens, & declamatorium, qua-
le est logodædalorum, qui ad auium po-

tius delicias, quam ad probabilitatem elabo-
rant orationem; cuius hic exempla nonnul-
la subiiciemus, in quibus figuras figuris
implexas, & contortulas acu-
minum conclusiones
possis agnosce-
cere.

YJ

Eps.

Cestius
Senec. l. 1.
cont. 2.

Eranodos.

In Sacerdote debere aestimari pudicitiam, innocentiam, felicitatem, quam pudica sit, miles ostendit, quam innocens Iudex, quam foelix reditus.

Subiectio.

Ibidem Si-
lo Pompe-
ina.

Eam vobis Sacerdotem promiteo, quam inestam nulla facere possit fortuna. Potest aliquid seruitus cogere: seruiuit, & barbaris, & piratis: Inuiolata apud illos mansit. Potest aliquam corrumpere prolapsi in vitia seculi, praua consuetudo: etiam matronarum norum in libidine magisterium. Licet illam ponatis in lupanari, & per hoc illi intactam pudicitiam efferre contigit. Fuit in loco turpi, probrosè leno illam prostitu- it, populus adorauit: nemo non plus ad ser- uandam pudicitiam contulit, quam ad vio- landam attulerat. Multrum potest ad rectum quoque pudici animi propositum: hostis gla- dio non succumbet: imo, si opus fuerit pu- dicitiam vindicabit. Incredibilem videor in puella rem promittere: iam praestitit. A do- lescentem misericordia populi beneficium polluere tentantem gladio repulit. Fuit, qui illam accusaret cadis. Absoluta est. Ne qua vobis posset esse dubitatio, quæ ventura erat ad Sacerdotium, an pura esset, an integra: iam iudicatum est.

*Subiectio cum Epiphonemate, Apostro-
phe, ad rem inanimem, &
Anaphora.*

1. lib. 5. cont.
1. p. 7. 40.

Cui me vita referuas? vt ædificem? As- pice incendium: vt nauigem? Aspice naufra- gium: vt edueem? Aspice sepulchrum:

Exclamatio.

Cont. 4.
p. 16.

De forti sine manibus ex Titatio: *Dij boni, & has manus aliquis derisit, & contronerit. 4. in forti sine manibus.*

O miser pietas inter qua parentum vota constitisti.

Et de olympicis fratibus, qui patris mi- nas veriti, cum inter se pugnarent mutuis vulneribus concenterant, iuuenos iniuncti nisi habuissent patrem, pij iuuenes, nec parricidium patri negare potuissent.

Arelus
Fuscus.

Retro amnes fluuant, & sal contrario cursu orbem reuocet: confugias sacrilegus ad aras, rap- torem raptar vindicatis.

Aporia.

Contr. 6.
lib. 1.

De filia Archipiratae. Tu ibis? Quo infelix, quas petitura regiones, est enim tibi ali-

quis locus? pater tuus nobis maria præclussit, meus terras.

Si vincitur periturus est: si non vincitur, seruiturus est ei, a quo in eruem peritur. Ex altera parte lex est, ex altera testamentum, crux vtrimque.

Iactatus inter duos patres, vtriusque filius, Arelj semper tamen felicioris abdicatus: positus Fuscj inter duo pericula. Quid faciam? qui alunt, cont. lib. 1. abdicant: mendicant, qui non alunt. Illud tamen pater Deos testor, diuitem te relin- quo.

Anaphora mixta, cum Ayntheticis, cum Anarepsi, & Antiphrasi.

Quando ergo, inquit, optabis? Hoc tempo- re non possum: euro vulnera: familiam reficiam: expugnatam domum lugeo: creptam virginitatem consolor: minantem sibi ipsi custodia. Quando optabis? cum rapta voluerit, non cum raptor. Quando optabis, cum tu nolles. Quando, inquit, optabis? Pango me optio- ni, confirmo animum.

Anaphora mixta.

Venit subito deformis squallore, lachry- mis. O graues fortuna vires tuæ, ille diues modo superbius rogauit alimenta, rogauit filium suum, rogauit abdicatum suum. Interro- gas, quamdiu rogauerit? ne Dij istud nefas pariantur, vt diu rogauerit: diutius tamen, quam tu. Quæritis, quid fecerit? quod sole- bat.

Distributio.

Sumpsi instrumenta mortis, solitudinem, & laqueum: alterum aptum morituro, al- terum misero: quisquis interuenerit si amicus es, desse: si inimicus, specta.

Seruebat forum cubiculo, Prætor merce- trici, carcer conuiuio, dies nocti. Vbi Seneca vltimam partem dictam notat, ad imple- dum tetracolum: quem enim sensum habet, seruebat dies nocti?

Quod sordidatus fui, luctus est: quod fle- ui, pietas est: quod non accusaui, timoris est: quod repulsus est, vestrum est.

Distributio cum Anaphora.

Vt sciamus illam apud lenonem fuisse, blanda est: vt sciamus apud piratas, cruenta est. Nemo, inquit, me attigit: domi- nis rationes captura conueniet. Age, si quis hoc ipsum concupiuit: quod virgo eras? Age, si quis ne negare posses? ferrum appu- lit?

Epiphlexis, Asyncheton, Homoeoptoton.

Defertor patris, inimici cliens, vxoris mancipium, non fleuisti patrem, non quaesiuisti, sic inimico placuisti.

Concessio.

De vestali accusata, quod scripsisset hunc versum.

Felices nupta, moriar, nisi nubere dulce est.

Vixit modeste, castigate. Non illi cultus luxuriosior: non conuersario cum vitis licentior. Vnum crimen vobis confiteor: ingenium habet. Quidni inuideat Cornelia: Quidni illi, quae Caronem peperit! Quidni Sacerdotes parientibus?

Hyperypopsis.

De reo occiso in conuiuium a Flaminio. Inter temulentas reliquias sumptuosissima coena, & fastidiosos sub ebrietate cibos, modo excisum caput humanum fertur, inter purgamenta, & iactus conantium, & sparsam in conuiuium scobem humanus sanguis eueritur. Si quis autem est, iudices, qui desideret, ut Praetoris referam crudelitatem, quot praeter hunc iugulauerit, quot innocuos damnauerit, quot carcere incluserit: huic ego me satis facturum polliceor. Vno conuiuium, cum sua praetura reum euoluam, instituantur ab isto in prouincia epulae, & magifico apparatu extruitur conuiuium, distinguuntur argenteis poculis aurea.

Quid multa? e carcere in conuiuium praetoris, cui stupenti misero meretricis aridet, interim virgae promuntur, & victima crudelitatis ante mensam, ac Deos trucidatur. Me miserum, imperij Romani terrore lufisti! o qui crudelitate superasti omnes tyrannos, soli tibi inter epulas voluptati fuit merentium gemitus.

Hic vltimus apparatus coenae fuit. In eodem triclinio video Praetorem, amatorem, scorta, caedes. Meretrix, Praetori, Praetor prouinciae imperat. In conuiuium constituitur catenatus: qui cum languentes Praetoris istius aspexit oculos, existimans ipsum Praetoris beneficium dimitti, gratias isti agere, & utriusque manibus mensam reuens: Dij, inquit, immortales tibi parem gratiam referant. Quicunque in eodem triclinio accubabat, alius vberum denisso capite flebat: alius auertebat ab illa crudelitate oculos: alius ridebat, quo grator esset meretrici. Hic iste inter va-

rios conuiuarum vultus submoueri iubet: miserum stare ad praebendas ceruices immotum. Interim distinguitur mora poculis: nec sobrii quidem carnificis manu, cuius Romanus occisus est. Non peto, quo minus securi percuriatur: illud rogo, legi potius, quam scorto cadat. Memento tertorem imperio quari, non oblectamenta mulierculis. Quid ego nunc referam, iudices, ludorum genera, saltationes, & illud dedecoris certamen, Praetor ne semollius moueret, an meretrix?

Exsurgite nunc Bruti, Horatii, Decij, & cetera decora imperij. Vestri fasces, vestrae secures, in quantum, Pro bone Iupiter! dedecus reciderunt. Istis obscenae puellae iocantur. Quid si per Deos immortales, nullo solemni die, populo inspectante, in foro conuiuium habuisses, non minuisses maiestatem imperij nostri. Atqui, quid interest conuiuium in forum, an forum in conuiuium attrahas? (Deinde descripsit qualiter in foro decolletur.) Ascendit praetor tribunal inspectante prouincia, noxia post terga ligantur manus, statim intento, ac tristi omnium vultu, fit a praecone silentium: Adhibentur deinde legitima verba, canitur ex altera parte classicum. Nunquid vobis videor describere conuiuiales iocos? Heu! quam dissimilis exitus initij: adest. Accusauit te: quis iudicauit te: qui Praetor damnatum pronuntiauit: occidit meretrix.

Descriptio mutilorum.

Huic caci innitentes baculis vagantur, huic trunca brachia circumferuntur, huic co- uulsi pedum articuli sunt, & torti tali, huic elisa crura, illius immolatis pedibus, curibusque foemina contudit: aliter in quemque laeuens ossifragus iste, alterius brachia amputat, alterius enervat: alium distorquet, alium delumbat, alterius diminutas scapulas in deforme tuber extundit, & risum in crudelitate captat. Produe age dum familiam semiuiuam, tremulam, debilem, coecam, mancam, famelicam, ostende nobis captiuos tuos volo, mehercules, nosse illum specum tuum, illam humanarum calamitatum officinam, illud infantium spoliarium, si a cuique calamitas, tanquam ars assignatur. Huic recta membra sunt, & si nemo obftet naturae, proceritas micabit, ita frangatur, ut humo se alleuare non possit, sed pedum, crurumque resolutis vertebis replet: huic

Capite.

*Sexti Seneca
ri Seneca
lib. 10.
cont. 3. p.
112. nu. 40.
p. 50.*

*Julium
Basilium
lib. 9. cont.
2. p. 92.
Albuzij
Sila.*

nō mortis, ac vitæ librato dolore suspendere. Hæc exhortatio, hoc fuit perituri iuuenis alloquium: fortiter dura, patienter admittite, sanabitur frater. Non est quod exanimetis metu, dolore deficiat. Caue viscera exclamatione ne lassent, anhelitu, gemituque concutias, ne remedium pereat alienum.

Passus est miser discurrerem per omnia reserati pectoris improbum vagæ artis errorem. Contentum fuisse medicum, toto homine discentem primo putatis aspectu? Egesta sæpe vitalis, pertractata, deducta sunt, fecerunt manus plura, quam ferrum. Stat iuxta medicum pater, apertis visceribus, inhians stillantem animæ eadem cruentis manibus agitantem, ne festinet, hortatur, iubet alius, diligentiusque scrutari; interrogat, dubitat, contendit, affirmat, & accipit de filij morte rationem. At mulier infelix cluis aduoluta foribus, cruentumque secretum toto corpore effringens, velut super busta, tumulosque clamabat: Audi, miserrime iuuenis, si quis adhuc tibi superest sensus, exau-

di, non permisit hoc mater, crede orbitati meæ, crede lachrymis, nec frater hac vellet ratione sanari. Inter hæc reficiebatur miser haustibus, detinebatur alloquijs, comprimebatur residuus cruor, cludebantur aperta vitalia. Nemo vnquam tam noua pertulit commenta scæuitiæ, tanquam sanaretur occisus est.

Profopopœia per incisa in affectibus.

Profopopœia per incisa in violento affectu. Pater petit ab vxore sepulturam filij, quem ipsa insepultum volebat.

Per matrimonium te vetus, & per mutam charitatem, quæ vtrique nostrum magno constat, adijcio, per commune pignus, per annos pariter actos, & beneficio filij plures, per mecum in te obsequium iam mei miserere, cuius soles. Crede mihi, hoc quod patior, carcere peius est, captiuitate crudelius. Mea ista pœna est. Quid tibi tantum mali feci? quid ostendi?

Finis libri Septimi.

